

„GRAJDOŁEK”

Paweł Paśko

rudzik@inbox.com

Grajdołek to idea miejsca, gdzie technika i kultura łączą się, by umożliwić eksplorację najodleglejszych zakątków dźwiękowej przestrzeni. To przestrzeń, która już od wejścia zaskakiwałaby swoją wyjątkowością, dając możliwość odsłuchu w najdoskonalszych warunkach. Słuchacze, zatopieni w niezwykle wygodnych pufach i zagłębieni w krążących wokół dźwiękach, zyskaliby sposobność zrelaksowania się i ucieczki od otaczającego zgiełku miasta. Inspiracją dla pomysłu było Kino Dźwięku działające w ramach Europejskiego Kongresu Kultury we Wrocławiu. Projekt ten okazał się ogromnym sukcesem i przyciągał ledwo mieszczącą się na sali rzeszę słuchaczy. Grajdołek z założenia miałby zapewnić warunki odsłuchowe jak najbliższe idealnym, uzyskując tym samym szeroki zakres zastosowań.

Z technicznego punktu widzenia już sam projekt pomieszczenia byłby interesującym przedsięwzięciem i mógłby być wykorzystany w pracy dyplomowej. Utworzona sala z powodzeniem mogłaby być wykorzystana przez studentów jako sala dydaktyczna, gdzie odbywałyby się zajęcia z realizacji dźwięku. W zależności od możliwości lokalowych i finansowych, doskonałym jej dopełnieniem mogłoby się stać studio nagrań. Pomieszczenia te mogłyby być wykorzystywane przez różnego typu placówki szkolne i naukowe. Grajdołek stanowiłby doskonałe miejsce służące realizacji projektów naukowych z zakresu elektro-akustyki. Za przykład może posłużyć hipotetyczny projekt budowy ruchomych głośników kierunkowych dających słuchaczom wrażenie „latającego” po widowni dźwięku oraz wielu innych przedsięwzięć związanych z zapewnieniem słuchaczom rozrywki na jeszcze wyższym poziomie. Jednocześnie, zrealizowany projekt stwarzałby możliwość przeprowadzania testów na miejscu, z udziałem ludzi. Na etapie projektowym głównym celem byłoby zapewnienie jak największej przestrzenności i jakości dźwięku.

Z kulturalnego punktu widzenia, takie pomieszczenie posiadałoby ogromny potencjał. Mogłoby być wykorzystywane na wiele sposobów: od odsłuchu utworów z szerokiego wachlarza dzieł z dziedzin takich jak

nagrania wielokanałowe, „field recordings” (nagrania z różnych miejsc świata), muzyka konkretna, słuchowiska, utwory elektroniczne i elektroakustyczne, po koncerty muzyki elektronicznej na żywo czy występy „Teatru dźwięku” (prezentacje na żywo w wykonaniu twórców efektów dźwiękowych, tzw. Foley artists) oraz wielu innych aktywności ograniczonych jedynie poprzez wyobraźnię twórców.

Możliwe byłoby również podjęcie współpracy z cyklicznie odbywającymi się w Krakowie festiwalami muzycznymi, takimi jak Sacrum Profanum czy Unsound, których repertuar doskonale odnalazłby się w takim pomieszczeniu.

Grajdołek mógłby też stać się przestrzenią, otwartą na najmłodszych słuchaczy. Ci, dzięki odsłuchiwaniu tak archiwalnych, jak i nowych nagrań bajek, które nierzadko były znaczącym elementem dzieciństwa obecnych rodziców, zyskaliby możliwość pobudzenia swojej wyobraźni. Pomieszczenie to mogłoby również znaleźć zastosowanie w dydaktyce na poziomie szkół podstawowych (w ramach lekcji muzyki) czy na przykład w muzykoterapii osób niepełnosprawnych, która ma duże znaczenie terapeutyczne, a w takiej sali jej działanie mogłoby przynieść jeszcze lepsze efekty. Wydaje się, że ta inicjatywa wyjątkowo dobrze mogłaby trafić w gusta osób niewidomych oraz niedowidzących, które dzięki dźwiękowym pocztówkom czy nagraniom terenowym mogłyby poznawać świat za pośrednictwem dźwięków.

Doskonałym uzupełnieniem sali odsłuchowej byłaby klimatyczna kawiarnia, pełniąca równocześnie funkcję poczekalni dla niecierpliwie oczekujących na swą kolej słuchaczy.

Obie użyte fotografie przedstawiają wrocławskie Kino Dźwięku